

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 BESE BERNADETT
LEGKEDVESEBB VÁROSOM,
RÉVKOMÁROM
- 3 FIBI SÁNDOR:
ÉRTÉK-E SZÁMUNKRA A KATEDRA?
- 4 PETRES CSIZMADIA GABRIELLA:
NAGY LEHOCKY ZSUZSA,
AZ ÉLMÉNYSZERŰ MATEMATIKA-
TANÍTÁS NÉPSZERŰSÍTŐJE
- 6 NAGY LEHOCKY ZSUZSA:
FELFEDEZŐ MATEMATIKATANULÁS
- 8 SIMOVICS NIKOLETTA:
MATEMATIKAI TEVÉKENYSÉGFORMÁK
AZ ÓVODÁBAN
- 12 TAMÁSI CSILLA:
AZ ÚJSZERŰ RÁDIÓZÁS –
A PODCASTING TECHNOLÓGIA
- 14 KOLLÁR KRISZTINA:
ELŐ A MOBILODDALI -
A MOBILESZKÖZÖKEL
TÁMOGATOTT (NYELV)TANULÁS
- 15 ZOLCZER PÉTER:
A NYELVTANULÁST ELŐSEGÍTŐ
ÁLTALÁNOS KÉSZSÉGEK (5. RÉSZ)
- 16 BENYOVSZKY ÁGNES:
A HELYTÖRTÉNET ÉS A REGIONÁLIS
TÖRTÉNELEM TANÍTÁSÁNAK
LEHETŐSÉGEIRŐL AZ ALAPISKOLA
FELSŐ TAGOZATÁN
- 20 HALÁSZ-SZABÓ KATALIN:
STRESSZ ÉS EGÉSZSÉG
- 21 TÓTH GIZELLA:
A SZLOVÁKIAI ÉS MAGYARORSZÁGI
ROMA IRODALOM ARCKÉPCSARNOKA
- 24 TÓTH ERIKA:
A 21. SZÁZADI ISKOLA ÓRIÁSI KIHÍVÁSA:
AZ OLVASÓVÁ NEVELÉS (1. RÉSZ)
- 26 RAVASZ MÓNIKA:
BÁBJÁTÉKKAL TÖRTÉNŐ SZÖVEG-
FELDOLGOZÁSOK ÓVODÁS KORÚ
GYERMEKEK SZÁMÁRA (2. RÉSZ)
- 28 DUBA ZSÓFIA:
AZ ELVETETT MAG
- 29 CSICSAY ALAJOS:
SZALAMANDRA
- 31 POMICHAL KRISZTIÁN
MEGÁLLT-E AZ EMBERI EVOLÚCIÓ?
- 32 STIRBER LAJOS
ÚJFENT NYITVA VAN AZ „ARANY-
KAPU”, CSAK BÚJJATOK RAJTA
- 33 ANGYAL LÁSZLÓ:
NEVEK KÖZÖTT: A 21. SZLOVÁK NÉV-
TUDOMÁNYI KONFERENCIA
- 34 ISKOLAHÍREK
- 36 SZMPSZ
- 38 FELHÍVÁS

FIBI SÁNDOR

ÉRTÉK-E SZÁMUNKRA A KATEDRA?

Minden bizonnyal eléggé szokatlan dolog kérdéssel kezdeni a vezércikket egy szakmai folyóiratban. Most azonban mégis ezt teszem, hiszen a címben szereplő kérdés mögött hihetetlenül sok igyekezet, munka, idegromboló gond, ám egyre erősödő aggodalom is rejtőzik. Az olvasó számára mindez természetesen nem érzékelhető, hiszen neki csak a végeredmény lehet valóban fontos, vagyis az, hogy a megszokott időben kezébe veheti-e az adott szakfolyóiratot, annak tartalma összhangban van-e a lap küldetésével, a lapban közölt írások megfelelnek-e az ő elvárásainak, vagyis segítik-e az ő munkáját, hozzájárulnak-e ahhoz, hogy pedagógiai munkája a lap által nyújtott szakmai segítségnek is köszönhetően egyre sikeresebbé váljon. Mindannyiunk előtt ismert tény, hogy a lap egyes számainak a megjelenése és a tartalma mindenek előtt a kiadó és a szerkesztők feladata, ám azzal már nem minden érdekelt foglalkozik, hogy a lap jelenlegi helyzetével és jövőjével kapcsolatos egyre erősödő aggodalom már igenis közügy – pontosabban a felvidéki magyarság, és ezen belül is a magyar tanítási nyelvű óvodák, alap- és középiskolák pedagógusainak, a magyar polgármestereknek, önkormányzati képviselőiknek és bizonyos mértékben még az érintett magyar szülőiknek is a közös ügye. Erről a problémáról már több alkalommal is említést tettünk lapunk hasábjain, beszélünk róla az érintettekkel is, de a szükséges változást mindeddig nem sikerült elérnünk. Eléggé hihetetlennek tűnik, de sajnos mégis igaz, hogy a néhány száz óvodánk, alap- és középiskolánk túlnyomó többsége mindössze egyetlen példányt rendel a Katedrából, és mindössze három olyan jogalanyisággal rendelkező teljesen osztott alapiskolánk van, ahol az iskola vezetése úgy döntött, hogy öt példányt biztosít pedagógusai számára. Tehát csak három iskolaigazgató tudatosítaná, hogy a felvidéki magyar oktatásügy sajátosságosan egyedi értékeit illene megbecsülni? Csak ők értették volna meg, hogy folyóiratunk a legfontosabb küldetése – vagyis a pedagógusok szakmai fejlődését segítő cikkek közlése – mellett a kimondottan lelkiismeretes felkészítő tanárok és a versenyekbe bekapcsolódó sok-sok száz diák által rendkívül pozitívan értékelt Katedra-versenyek talán legfontosabb szervezője? Csak ők tartanák fontosnak, hogy a Katedra lehetőséget biztosít arra is, hogy az adott intézmény szakmai berkekben országos méretben is bemutatkozzon, és eredményei, sikerei prezentálásával egyre ismertebbé, a szülők szá-

mára pedig vonzóbbá váljon? Úgy hiszem, ezekből a kérdésekből eléggé világosan kiérződnék a válaszok is... Fontosnak tartom azt a tényt is hangsúlyozottan kiemelni, hogy ezen a téren a lap nagyon kevés segítséget kap a helyi önkormányzatoktól, amelyek az óvodák és a kisiskolák fenntartói, hiszen sok polgármester és önkormányzati képviselő azzal érvel, hogy a község költségvetése nem engedi meg számunkra több példány megrendelését. Valóban igaz lehet az, hogy egy község éves költségvetésébe nem fér bele egy esetleges húsz-harminc eurós többletkiadás, amely fedezné a helyi iskola részére további két-három példány Katedra egész évre szóló megrendelését? Ugye, aligha hihetünk ilyen érvelésnek... Elgondolkodtató az is, hogy az egyetemekről frissen kikerülő fiatal pedagógusok közül, akik pályájukat magyar tanítási nyelvű alapiskolákban szeretnék kezdeni és folytatni, az egyetemi képzés során néhányan szinte nem is hallottak a Katedra létezéséről. A Katedráról, vagyis a szlovákiai magyar iskolák és iskolai intézmények egyetlen magyar nyelvű szakfolyóiratáról, amely immár több mint huszonöt éve igyekszik egyedülállóan és sajátosságosan segíteni a magyar pedagógusok munkáját. Ennyire keveset jelentene az érintettek számára a szlovákiai magyar oktatás ügye, ennyire keveset érne az értékek széles palettáján az a szakmai folyóirat, amely csak a miénk... E kételyekkel teli aggodalom azért is érthető, mert itteni viszonyaink között szinte érthetetlen, hogy az az állami szerv – amelynek egyetlen feladata a nemzetiségi kultúra anyagi támogatásával kapcsolatos pályázatok elbírálása – a lapunk kiadását biztosítandó pályázati összegnek immár második alkalommal is csak a töredékét hagyta jóvá. Kötelességemnek tartom ezúttal is megköszönni a Bethlen Gábor Alap szakembereinek, hogy a Katedra kiadójának segítségért folyamodó kérésére pozitívan reagáltak, és legalább a 2019-es év végéig biztosították a lap megjelenetéséhez szükséges anyagiakat. Lehet, hogy ők jobban megértik a mi helyzetünket, mint mi saját magunk? Lehet, hogy az ő értékpalalettájukon a mi Katedra folyóiratunk az öt megillető helyen van? Pedig mennyire kívánatos lenne, ha közös akarattal, összefogással igyekeznénk megőrizni saját értékeinket. Mert tudom, hogy mi is képesek lennénk erre a feladatra, csak egy kicsit kellene változtatnunk a szemléletünkön, hogy az a bizonyos – ma még teljesen indokolt – aggodalom eltűnjön végre tudatunkból...